

Erna Hagensen, Norsk Arbeidsmandsforbund

REIS KJERRINGA MOT SOSIAL DUMPING

Nå i sommer ble det nok en gang avslørt sosial dumping i landbruket. To filippinske kvinner fortalte om 18 timers arbeidsdager. Når de nå ikke orket mer sto de tilbake uten økonomisk oppgjør for noe av arbeidsinnsatsen sin. Gården de hadde jobbet på var tatt for lignende forhold tidligere og Arbeidstilsynet hadde varslet UDI slik at oppholdstillatelse og arbeidstillatelse ikke ble gitt for arbeidet på gården.

Vi har lett for å identifisere oss med disse stakkars kvinnene. Det er lett å karakterisere og fordømme håndteringen av kvinnene det her er snakk om. For oss i fagbevegelsen er betegnelsen hårreisende og slavekontrakter lett å ty til.

Samtidig diskuteres i lunsjpausen på våre egne kantiner, blant våre egne kollegaer, mulighetene for å skaffe seg polsk rengjøringshjelp til en billig penge. Da er det ingen som bruker ord som hårreisende eller slavekontrakter. Nei disse kvinnene trenger jo jobb – og vi gjør dem jo egentlig bare en tjeneste! At det ikke følger med yrkeskadeforsikring eller pensjonspoeng får jo så være...

Vi som rister på hode når vi hører om arbeidsulykker for en bygningsarbeider som istedenfor å bli kjørt på sykehuset bør heller transporteres direkte til Polen. Når den polske renholderen vår er utslitt så skaffer vi oss en ny.

Tre av ti nordmenn sier at det er i orden at østeuropeere tjener dårligere enn norske kollegaer. Hver femte nordmann kan tenke seg å benytte østeuropeisk arbeidskraft.

Det er vår etterspørsel etter svart arbeid som gjør at de står uten sykepenger, feriepenge og pensjon. Mange norske hjem blir pusset opp takket være mennesker som må ta til takke med usle arbeidsbetingelser. Kjære kvinner på tvers: Vi snakker om arbeidsfolk som bidrar til vår velferdsutvikling men som ikke får del i den selv.

Så er det sosial dumping i norsk arbeidsliv da, jeg vil fortsatt snakke om renholdsbransjen den kjenner jeg best.

Jeg har selv jobbet som renholder i mange år før jeg kom til forbundet.

Blant de ca 25000 renholdere som jobber i en renholdsbedrift, er det noen litauere, noen polakker og en del fra andre europeiske land, men de er få sammenlignet med alle de som kommer fra Pakistan, India, Somalia, Sri Lanka.

Det er en brokete blanding av folk fra ulike kulturer og språkgrupper. Det er alt fra analfabeter og folk med høyere utdanning som de ikke får brukt i Norge.

Det er folk fra kulturer der fagorganisasjon er et ukjent begrep, eller fra land der det å være fagorganisert er direkte farlig.

Mange av de som jobber i renholdsbransjen har ikke arbeidstillatelse, mange har ikke oppholdstillatelse. En god del blir hentet rett ut fra asylmottak for å gjøre sporadiske jobber.

Mye av renholdsarbeidet er jo slik at en med minimal opplæring kan gå inn og gjøre en jobb. Slike forhold gjør det ekstra komplisert.

Sosial dumping har foregått i renholdsbransjen mange tiår. Og det er norske bedrifter som i vesentlig grad har stått for elendigheten. Det nye og det som ikke gjør situasjonen lettere er at nå får vi inn flere bedrifter som er registrert i utlandet.

Da jeg satte meg ned for å forberede dette innlegget, slo det meg at det er for sent. Det er for sent for de tusener av arbeidsfolk som har måtte overleve på lusne og svarte lønninger som ikke ga pensjonspoeng. I dag er de minstepensjonister.

Mange er uføretrygdet – med minstesatser.

Utnyttingen har foregått i så mange år at mange har levd et helt yrkesaktivt liv under uverdige forhold. Og når dette har skjedd samtidig med at gjennomsnittsnordmannen stadig er blitt mer velstående – så betyr det at ulikheten har økt i samfunnet. Ikke bare har vi fått en - jeg vil si: avskyelig - rik liten økonomisk overklasse. Men vi ser at forskjellene innen arbeiderklassen er blitt større.

Hva har vi gjort for å få bukt med sosial dumping i renholdsbransjen.?

Partene i bransjen det vil si Norsk Arbeidsmandsforbund og NHO service har i mange ti år dokumentert om forholdene ovenfor myndighetene. Helt tilbake på 70 tallet har vi jobbet med dette.

Blant annet dokumenterte vi får noen år siden at 37 renholdsbedrifter som siste måned annonserte renholdstjenester i Oslo-pressen, hadde 23 aldri – jeg sier aldri betalt en krone i skatter eller avgifter. Og det betød igjen at store deler av lønningene ble betalt ut svart.

Den utfordringen er vi beredt på å ta. Men før jeg sier noe om de tiltakene vi forsøker å få i gang, vil jeg bruke noen minutter til fortelle om de erfaringene vi høstet da forbundet forrige gang gikk offensivt ut for å forbedre situasjonen i renholdsbransjen.

I mer enn femten år har jeg arbeidet med denne problematikken. Og 15 år før min tid, var dette en sentral sak for Norsk Arbeidsmandsforbund. På slutten av 1970-tallet ble det lagt fram en NOU (Norges offisielle utredninger) med en rekke forslag til forbedringer innen renholdsbransjen. Partene – Det vil si Arbeidsmandsforbundet og arbeidsgiverforeningen var enig om det meste. Men det ble med utredningen – forslagene til tiltak – blant annet krav om en godkjenningsordning - ble ikke fulgt opp av staten. 15 år senere ble det satt ned et nytt offentlig utvalg – etter at Arbeidsmandsforbundet la fram en omfattende dokumentasjon på juks og kjeltringstreker i bransjen.

Blant annet dokumenterte vi at av de 37 bedriftene som siste måned hadde annonsert renholdstjenester i Oslo-pressen, hadde 23 aldri – jeg sier aldri – betalt en krone i skatter eller avgifter. Og det betød igjen at store deler av lønningene ble betalt ut svart.

Igjen ble det lagt fram en NOU – Igjen var partene enige om viktige tiltak, blant annet om kravet om offentlig godkjenningsordning. Igjen ble Staten motpart. Arbeidsmandsforbundet ba også om at det ble innført en regional verneombudsordning – tilsvarende den man hadde fått i bygge- og anleggsbransjen. Også her ble Staten motpart.

Men vi ga ikke opp. Sammen med arbeidsgiverforeningen laget forbundet en egen godkjenningsordning, som økonomisk ble støttet av partene i arbeidslivet. Staten ved Kommunaldepartementet bevilget også en del prosjektmidler og var en positiv medspiller de første årene.

Kravene til å bli autorisert var enkle: Dokumenter at dere driver lovlig. At dere betaler skatter og avgifter, at dere betaler ut feriepenge, at alle ansatte har lovlige arbeidskontrakter, at dere har systemer for internkontroll, at det er opprettet verneombudstjeneste osv. Det virket. Snart sto en haug med bedrifter i kø for å bli kontrollert og få sitt godkjenningsbevis.

Og nå! Nå begynte ting og skje. Og det skal jeg komme tilbake til, men først skal dere få slutten: Motkreftene ble så store, sterke og effektive at vi knakk sammen. Drømmen om å få bukt med sosial dumping, skattesvindler og annen kriminalitet i renholdsbransjen – brast, den gangen for snart 10 år siden.

Og derfor – kjære konferansedeltakere – følte jeg meg litt ille til mote under planleggingen av dette innlegget. 30 år etter at renholdsbransjen startet sin store offensiv for å få bukt med sosial dumping, 15 år etter at jeg selv ble med på eksperimentet som vi kalte ”Ren Utvikling”, erfarer vi at forholdene i renholdsbransjen er om mulig verre enn noen gang.

Hvor mange som er blitt sosialt dumpet innenfor hele den tjenesteytende sektor i løpet av disse årene, det vet ingen. Men jeg har bange anelser. Vi kan bli mismodige når vi ser utviklingen, men vi kan ikke gi opp – for hver dag utsettes tusener – for sosial dumping, for uverdigg – og – ulovlig behandling i norsk arbeidsliv.

Å lukke øynene for dette, vil være det samme som si farvel til arbeiderbevegelsens ideologi, farvel til solidaritet og kollektivt ansvar for de gruppene som stiller svakest på arbeidsmarkedet. Det er det da også noen som har gjort. De som har valgt yrkesegoisme framfor solidaritet. Dermed er de også med på å opprettholde et samfunn der en del av arbeiderklassen blir sosialt dumpet og blir og forblir en underklasse.

Jeg kan ikke akseptere det. Arbeidsmandsforbundet kan heller ikke akseptere det. Og når vi nå – nok en gang går på barrikadene for å kjempe for de svakeste, håper jeg hele arbeiderbevegelsen vil støtte opp.

La meg gå tilbake til erfaringene fra det jeg kaller ”den forrige offensiven innen renholdsbransjen.” Jeg sa for litt siden at ting begynte å skje. I løpet av et år sto 50-60 bedrifter i kø for å få ordnet opp i arbeidskontrakter og å få valgt verneombud. Sett fra vårt ståsted var det oppløftende.

Men de måtte få noe igjen, de måtte være konkurransedyktige i forhold til de bedriftene som dumpet lønnsutgiftene og derfor kunne legge inn de aller laveste tilbudene. Derfor satte vi i gang med å rydde en markeds plass for dem. Det offentlige måtte gå foran. Det offentlige måtte velge bedrifter som var blitt godkjent og sky bedrifter som ikke var det.

Vi fikk noen 10-talls kommuner til å gjøre vedtak om at de bare skulle bruke godkjente bedrifter – der hvor de kjøpte renholdstjenester fra private.

Vi tok for oss Statskalenderen og gjøv løs på statlige virksomheter og institusjoner som kjøpte renholdstjenester – og forlangte at de bare skulle bruke godkjente bedrifter, hvis de da ikke brukte egne ansatte. Vi fikk hjelp fra mange gode krefter, ikke minst fra daværende Kommuneforbundet og fra NTL som organiserte renholderne i offentlig sektor. I en tid med stadige krav om effektivisering, konkurranseutsetting og privatisering, var det en stor fordel for

renholderne i offentlig sektor – at de verste private useriøse bedriftene ble luket ut.

Mange innkjøpere fulgte oppfordringen om å kreve at bedrifter som la inn anbud skulle være godkjent. Så mange at det begynte å bli et ”must” for renholdsbedriftene å sikre seg godkjenning. De bedriftene som ikke var godkjent - mistet markedsandeler.

Vi ekskluderte bedrifter, vi fratok bedrifter godkjenningen, dersom vi oppdaget at vi var blitt lurt. Og vi så at bedriftene fikk panikk. De ekskluderte ga ikke blaffen, men søkte godkjenning på nytt og ba om hjelp til å få orden på sakene.

Flere andre bransjer begynte å interessere seg for det vi drev med. Vi begynte å få henvendelser fra flere som lurte på om ikke dette også var noe som de kunne bruke i sin kamp mot useriøse aktører og useriøse konkurrenter.

Det var en underlig blanding av bransjer som meldte sin interesse: Skadesaneringsfirmaer, bakerier, blomsterhandlere, begravelsesbyråer, langtransportører og sjølsagt, restaurantnæringen, byggebransjen og drosjenæringen. Det var flere, jeg husker ikke alle lenger. Jeg vet heller ikke hva som var problemene i alle disse bransjene. Vi hadde ingen mulighet til å bistå.

Men det ga grunn til ettertanke: Hvor mange mennesker var det i lille Norge som arbeidet innfor bransjer der det forekom systematiske brudd på lovgivning, på arbeidsmiljølov, ferielov, skattelover. Og hvor mange var utsatt for regelrett sosial dumping?

Jeg vet ikke. Men mye tydet – tyder – på at det under den polerte og glansete norske overflaten, skuler det seg mange tvilsomme forhold.

Men tilbake til problemene vi møtte og erfaringene vi fikk. Og nå tror jeg at jeg må fortelle dere en sannferdig historie. Vi oppdaget at Rikshospitalet brukte et tvilsomt renholdsfirma. Ja, ikke bare tvilsomt det var verre enn som så, de var direkte kriminelle – de drev med tyverier fra kundene sine og de drev med sosial dumping i stor stil. Mange av de ansatte hadde verken arbeids- eller oppholdstillatelse, de kunne ikke stille noen krav og ble utnyttet på det groveste.

Her er et par eksempler. Renholdsfirma som hadde fått jobben med rengjøring i ”Byhallen” i Oslo. Eller Oslo Spektrum, som det nå heter. Der ble de ansatte betalt med 22 kroner timen. Et annet sted hvor de arbeidet – fant Økokrim 5 personer som jobbet for firmaet (legg merke til at jeg ikke sier ansatte, for noen ansettelseskontrakter hadde de ikke). Av disse 5 hadde 1 arbeidstillatelse, 2 hadde kun oppholdstillatelse og 2 verken arbeids- eller oppholdstillatelse. Altså

folk som ikke kan kreve noe som helst, men som må ta til takk med de jobbene de får.

Og da kan man legge inn lave tilbud. Så var det Rikshospitalet da. Vi dundret løs på Rikshospitalet for å få de til å kvitte seg med firmaet. Ingen ting hjalp. Så gikk vi til Helse og Sosialdepartementet og klaget, og tenkte at nå kommer departementet til å rydde opp.

Men nei. Vi fikk et brev – undertegnet av daværende statssekretær – fra Arbeiderpartiet – Der hun skrev at innkjøpsansvarlige på hospitalet uttalte at dersom de skulle bruke bedrifter som var godkjent av Ren Utvikling, så måtte de få øket budsjettet med 2 millioner for inneværende år. Brevet var datert i slutten av august.

Ja, dere hørte riktig: Hvis Rikshospitalet skulle kjøpe renholdstjenester fra firmaer som drev lovlig – måtte de få mer penger. Det ble litt bråk, og Rikshospitalet måtte bøye unna. Men problemene til oss som slåss mot elendigheten var ikke over. Etter 3 års arbeid stoppet statens økonomiske bidrag. De kunne ikke på permanent basis gi støtte til et privat foretak, het det. Det hjalp ikke at kontrollavdelingen i Skattedirektoratet argumenterte for oss – og sa at på grunn av vår virksomhet kom det inn noen ekstra ti-talls millioner i skatter og avgifter. Var det ikke da rimelig at vi fikk de 7-800 000 vi trengte? Men nei, regjeringen syntes ikke det.

Og kort etter kom den siste spikeren i kisten: Dyktige jurister i statsadministrasjonen hadde funnet ut at i henhold til et eller annet EU-dokument, kunne ikke statens virksomheter lenger kreve at renholdsbedrifter skulle være godkjent av Ren Utvikling – eller ha noen tilsvarende dokumentasjon. Fra nå av holdt det at bedrifter som la inn tilbud på offentlige oppdrag, undertegnet en egenerklæring på at de drev ordentlig.

Det var den gang ca. 900 renholdsbedrifter i Norge. Og tro det eller ei: Alle – absolutt alle – kunne undertegne egenerklæringen. Alle kunne altså skrive under på at de var lovlige og ordentlige. Og innkjøperne fikk beskjed om at det måtte skikkelig begrunnes – hvis man fravek hovedregelen: Å velge laveste tilbud. Og gjett om tilbudene ble lave.

Men vi ga oss ikke – sammen med arbeidsgiverforeningen laget vi en ny godkjenningsordning, strengere enn noen gang, blant annet krevde vi at bedriftene skulle betale tariff lønn og sette i gang utviklingsprogrammer både for ansatte og ledelse.

Et idealistisk håp om å kunne argumentere med kvalitetsbedrifter som solgte kvalitetsrenhold og som sto for anstendighet i forhold til sine ansatte. Det vel ikke nødvendig å fortelle at så langt har det ikke gitt uttelling. Til tross for dette har vi i løpet av de siste par årene gjentatte ganger fått gjentatte eksempler på at situasjonen er lite tilfredsstillende.

Innkjøpere med trange budsjetter – spør ikke om kvalitet og anstendighet. Med den nåværende økonomiske situasjonen er det lite håp om at dette forbedrer seg. Tvert i mot! Bedrifter som gjerne vil være eksemplariske, ser ikke andre utveier enn å pålegge arbeiderne stadig mer arbeid innenfor samme tidsrammer.

Og bedrifter som ikke nødvendigvis ønsker å være eksemplariske, finner andre utveier. Som for eksempel å si opp renholderne, opprette et bemanningsfirma som ikke er medlem av NHO. Og for så å leie inn arbeidskraft fra bemanningsfirmaet – og der er det ingen krav om å betale tariff lønn. Eller bedriftene inngår avtaler med underleverandører. Dette kjenner vi særdeles godt fra byggebransjen.

Mulighetene til å dumpe lønningene er mange, og det kan være vanskelig for innkjøpere å skille klinten fra hveten. Det er nok en av årsakene til at offentlige innkjøpere inngår kontrakter med useriøse firmaer.

Dette er et vesentlig problem. – av to grunner. For de useriøse bedriftene er offentlige oppdrag viktige. Og kunne vise til at du har kontrakter med ligningskonterer, politi eller med Statsbygg gir bud om at firmaene er seriøse og troverdige og gir muligheten for nye oppdrag. Dessuten er lønns- og arbeidsforholdene i de private bedriftene viktig – ikke bare for de som arbeider i disse bedriftene. Det er også viktig for offentlig ansatte renholdere. Billige renholdstilbud frister mange politikere og økonomiansvarlige i stat og kommuner til å ville legge stadig mer offentlig renhold ut på anbud. Det er lite ønskelig, slik markedet fungerer i dag.

Jeg forstår at det er lett å la seg lure, men det forundrer meg – og sjokkerer meg - at det er mulig å kunne drive ulovlig virksomhet år etter år etter år, og hele tiden kunne få oppdrag fra det offentlige. Dere skal få et konkret eksempel.

Normalt bør man ikke i offentlig foredrag henge ut folk med navn, men i dette tilfellet velger jeg å gjøre et unntak. Så lenge jeg minnes har Lars Rune Solberg operert med ulike renholdsfirmaer. Jeg slo opp på internett og fikk haug treff på navnet. På de første sidene fant jeg følgende oppslag_

- Har siden midt på 90-tallet hatt en innholdsrik svindelkarriere (2004)
-

- Oslo kommune må ta initiativ til å avvikle alle kundeforhold med Det norske renholdsselskap og øvrige virksomheter som Lars Rune Solberg er involvert i. (2004)
- Historien om Lars Rune Solberg og hans Norske renholdsselskap er et eksempel på hvordan man kan operere i renholdsbransjen i flere år med offentlige etater som viktig kunde – tross en serie konkurser, ubetalte millionregninger til det offentlige, falske regnskaper og konkursskarantene. (Dagens Næringsliv 2005)
- Er konkurs for 5. gang (2006)
- 2007: Renholdsbransjens mest kjente konkursrytter fortsetter å gå konkurs og drive renholdsselskaper til tross for at han sitter varetektsfengslet i Paris.
- 2007: Ingen lønn til ansatte (renholdsnytt)
- 2008: Stjeler falske identiteter. Arvid Hildrum er et av navnene Solberg har operert under.
- Mars 2008: Lars Rune Solberg er søkk borte etter en fengsels-tabbe.
- Mai 2008 ... er dømt for å ha svindlet banker, statens innkrevingsentral, teleselskaper, eks-kone og egen mor.
- Desember 2008 Solberg på svindeltokt igjen. Operer trolig fra India.
- 2009 – 14. januar. Oslo politiet trapper nå opp jakten på den bedrageridømte. Ja, og hva så? Ikke annet enn at han – ved hjelp av stråmenn – fortsatt driver sin renholdsvirksomhet i Oslo. Hva kan vi nå gjøre?

Godtfolk – dette høres ut som noen triste historie. Og sant nok: det er det. Men ikke bare trist. Det er også en historie om muligheter. Gjennom de erfaringene vi i Arbeidsmandsforbundet har høstet, ser vi også muligheter for å bekjempe sosial dumping. Den viktigste nøkkelen for å få løst problemet med sosial dumping - sitter det offentlige med. Så lenge offentlige innkjøpere kan sitte med skylapper på seg, og kjøpe tjenester fra hvem som helst – bare det er billig nok, - da kommer vi ingen veg.

Derfor er det kanskje aller viktigste å ha en regjering som vil spille på lag med fagbevegelsen. Og i så måte kan vi vise til positive ting som har skjedd nå i høst:

I renholdsbransjen får vi nå innført ID-kort. Det betyr at vi får oversikt over hvem som faktisk befinner seg på arbeidsplassen, og det vil bli vesentlig lettere å finne ut noe om arbeidsforholdene.

Det er gitt i det siste statsbudsjettet løfte om å vurdere innføring av en regional verneombudsordning innen renholdsbransjen og restaurantnæringen. Det vil bety betydelig øket innsikt i forholdene i bedriftene.

Flere gir uttrykk for at det er på tide å få innført en offentlig godkjenningsordning i renholdsbransjen. Og vi har altså tydelig demonstrert at det kan virke. Under forutsetning av at offentlig virksomhet tvinges til å bruke godkjente bedrifter, og ikke bruke bedrifter som bare kan vise til en egen-erklæring på egen prektighet.

Jeg registrerer også at Arbeidstilsynet har fått økte ressurser, det er bra og det er viktig. Men Arbeidstilsynet vil trolig først og fremst bli et supplement i kampen mot sosial dumping. Det vil være i organisasjonene det daglige og jevne informasjonsarbeidet kommer til å finne sted.

Vi har erfaring med regionale verneombud innen bygge- og anleggsbransjen. De har spesialkunnskap om sine respektive bransjer. De representerer en kunnskapsbase som er unik. Regionale verneombud innen flere tjenesteytende sektorer – vil være som å lyssette den lyssky virksomheten.

Jeg håper derfor at regjeringens utsagn om å vurdere og innføre regionale verneombud innen restaurant- og renholdsbransjen, er mer enn et uforpliktende utsagn. Jeg velger i det lengste å tro at det er et signal fra regjeringen om at de nå vil vi ta i bruk den kunnskap og den spisskompetansen som finnes i fagorganisasjonen. Og ikke minst sørge for en økonomisk grunnmur, som gjør at verneombudene kan få gjort jobben.

En hel del tjenesteytende arbeid er skjult for folk flest. Drosjene ser vi i bybildet, likeså ser vi byggeaktivitet og anleggsarbeid. Men renholdsarbeidet er skjult. Det foregår ofte innenfor veggene til bedrifter, kontorer og annen virksomhet. Og gjerne etter vanlig arbeidstid.

Vi blir ikke påminnet om at her foregår arbeid, på samme måte som når det gjelder bygge- anleggsvirksomhet. Renholdsvirksomheten blir stort sett bare lagt merke til når arbeidet ikke blir utført.

Men også overfor denne typen skjult arbeid, har fagbevegelsen effektive verktøy som det offentlige mangler. Tillitsvalgte i bedriftene. Tillitsvalgte i de bedriftene som leier inn renholdsfirmaer. De er i stand til å holde et øye med hva som foregår.

Da vi i Arbeidsmandsforbundet arbeidet som hardest for å få virksomheter til kun å bruke renholdsbedrifter som vi hadde godkjent, da var de tillitsvalgte i (det jeg kaller) ”kjøperbedriftene”, våre beste medhjelpere og allierte. Når de fikk beskjed om at renholdsbedriften som bedriften deres brukte, var en useriøs bedrift, tok det oftest ikke lange stunden før kontrakten var oppsagt, eller

bedriften fikk et ultimatum om enten å sørge for å bli autorisert – ellers ville kontrakten bli sagt opp. Tillitsvalgte i kjøperbedriftene var viktige, og vil nok bli det igjen.

Jeg skal straks avslutte. Jeg vil bare si: Arbeidsmandsforbundet har gjennom sitt arbeid med renholdssektoren - vist i praksis at det er mulig å komme til livs mye av den sosiale dumping, mye av det svarte arbeidet, mye av avgiftsunndragelsene, og vi har vist at det går an å bygge opp et verneombudsapparat som virker. Vi har også demonstrert at alt dette kan gjøre i samarbeid med arbeidsgiverorganisasjonen. Men for å lykkes kreves det også offentlig vilje og godvilje og en regjering som jobber med oss og ikke mot oss.

For meg er det merkelig at Staten ikke har vist mer interesse, men jeg håper de siste signalene er et tegn på vilje til et framtidig mer aktivt samarbeid med partene i bransjen på dette området.

For oss i fagbevegelsen er spørsmålet om sosial dumping eller ikke, et spørsmål om hva slags samfunn vi vil ha. Et egoistisk samfunn, der målet er å få kjøpt alt til halv pris. Eller et samfunn bygget på solidaritet, der hver enkelt av oss erkjenner at vi ikke alltid er unge, ikke alltid er friske, ikke alltid er sterke.

For meg – er kampen mot sosial dumping - et spørsmål om moral.

Takk for oppmerksomheten.